

opfyldte det Krav, som er en Betingelse for Ydelsen af de 25 pCt., saa bør selvfølgelig disse 25 pCt. bortfalde, naar Kommunen vil føre en virkelig god Økonomi i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelser. Om det ærede Medlem derfor i det foreliggende Tilfælde har haft nogen som helst Ret til indenfor sin Kommunes Bestyrelse at votere for Ydelsen af de 25 pCt., det tvivler jeg i overordentlig Grad om under Hensyn til den Fremstilling af Forholdet, som det ærede Medlem her har givet.

Jeg skal senere i de Bemærkninger, jeg her gerne vil gøre, komme ind paa enkelte Punkter i det socialdemokratiske Ændringsforslag under Nr. 17, men skal forinden gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup), som talte paa det radikale Venstres Vegne. Det ærede Medlem anbefalede Partiets Ændringsforslag under Nr. 1 under Hensyn til det efter det ærede Medlems Mening uheldige i, at Hjælpebestemmelsen, der findes i det foreliggende Lovforslags § 1, 1ste Stykke, indeholder en unødigt Skærpelse ved at sætte: „svigtende Helbred eller andre ganske særlige Omstændigheder“ som Betingelse for, at en 60-aarig kan faa Aldersrente som en 65-aarig. Det beror jo paa et Skøn, hvad man maatte mene derom. Efter min Opfattelse er der her kun peget paa, hvilke Hensyn der særlig skal være bestemmende for Kommunalbestyrelserne i saa Henseende, og det forekommer mig at være meget heldigt, at dette angives i selve Loven. Jeg tvivler ikke om, at hvor den Majoritet, som hidtil har været krævet, har kunnet tilvejebringes for at yde 60-aarige Personer Aldersrente, som om de var 65 Aar, der er det sket som Følge af svigtende Helbred eller paa Grund af andre Forhold, som virkelig stærkt begrundede en saadan Begunstigelse; og at det nu fastslaas i Loven, hvad der skal være Hovedhensynet, ser jeg ikke, der er nogen som helst Anledning til at være betænkelig ved.

Det ærede Medlem talte dernæst om Sygebestemmelserne i Lovforslaget, saaledes som det foreligger tiltraadt af Flertallet, og i de Ændringsforslag, som det ærede Medlem paa sit Partis Vegne anbefalede. Det ærede Medlem fandt paa dette Punkt Lovforslagets Bestemmelser i høj Grad utilstrækkelige under Henvisning til den betydelige Udgift, som Lægehjælp og Medicin kan foranledige. Og det er jo rigtigt nok, at det for den gamle skrøbelige Person kan komme til at dreje sig om betydelige Udgifter. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at Lovens Forudsætning paa dette Punkt er,

at Aldersrentenyderen er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse; der er i Lovforslaget, ligesom der hidtil har været det i den gældende Lov, Bestemmelser, som søger at fremme de gamles Villighed til at forblive i Sygekassen, Bestemmelser, som søger at bidrage til, at Folk, som nærmer sig til det Tidspunkt, da de kan faa Aldersrente, forsikrer sig mod Følgerne af Sygdom. Naar der da efter Lovforslaget, som det her foreligger, ydes Sygehjælp i samme Omfang som hidtil, kun ikke lønnet Sygepleje i Hjemmet, og man samtidig erindrer, at der er givet Kommunalbestyrelserne en vis Bevægelsesmargen, forskellig i By og paa Land, saa tror jeg, man tør hævde, at Lovforslagets Bestemmelser er fuldt ud fyldestgørende, og jeg kan kun udtale min Forbavelse over, at man ikke fra det radikale Venstres Side har kunnet gaa med til, hvad her er foreslaaet; det havde været saa meget lettere for det radikale Venstre at gøre dette, som Partiet jo foreslaar en 3 Gange saa stor Bevægelsesmargen for Hovedstads- og Købstadkommunerne, som Forslaget indeholder. Indenfor de 15 pCt. af den samlede Udgift i Henhold til Sætserne, som man foreslaar at give Kommunalbestyrelserne Adgang til at anvende, vilde Udgifterne til lønnet Sygepleje i Hjemmet for Kommunens Aldersrentenydere med Lethed kunne afholdes.

Jeg kan virkelig kun se dette som Udtryk for en bevidst Bestræbelse fra Partiets Side for ikke paa synderlig mange og betydende Punkter at slutte sig til Flertallets Affattelse, og det samme gælder med Hensyn til Refusionsbestemmelsen. Staten har hidtil refunderet Kommunerne de $\frac{7}{13}$. Nu kommer man og foreslaar $\frac{7}{11}$, fordi der, siger man, som Følge af de Ændringsforslag, der ellers er stillet af Partiet, kan blive Mulighed for, at Kommunerne faar en Udgiftsforøgelse, og en saadan taaler Kommunerne ikke, de kan ikke bære yderligere Belastning; derfor vil man nu have, at Staten skal bære de $\frac{7}{11}$, og Kommunerne kun de $\frac{4}{11}$. Men man kunde jo ganske simpelt hen have undladt at indtage en Særstilling med Hensyn til Sygeparagraffen og Brændselsbestemmelserne, saa var den Frygt, det ærede Medlem nærer for en yderligere Belastning af Kommunerne, blevet ganske overflødig, og saa kunde det ærede Medlem særdeles vel være blevet staaende ved de $\frac{7}{12}$, som hidtil har været fastsat i Loven. Det var da blevet overflødigt at foreslaa den ret haartrukne Ændring af de $\frac{7}{12}$ til $\frac{7}{11}$, som man her møder op med. Det ærede Medlem kunde saa meget lettere have set bort fra Brændselsbestemmelsen, som han, hvad